

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupeného Mgr. Barborou Leiterovou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2007, č. j. OAM-1-140/VL-10-ZA09-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2008, č. j. 56 Az 212/2007 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Barboře Leiterové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta pro nenaplnění důvodů dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že stěžovateli nehrozí v zemi původu žádné nebezpečí. Připouští, že dle Výroční zprávy o stavu náboženské svobody za rok 2006 vydané MZV USA zaručuje ústava Kyrgyzské republiky svobodu vyznání a vláda tuto svobodu zpravidla respektuje. Avšak místní orgány zásadním způsobem znevýhodňují a diskriminují nemuslimské obyvatelstvo, což se ve vztahu ke stěžovateli projevovalo vynucováním úplatků ze strany správních orgánů, nemožností prosadit svá práva, nerovným přístupem ke stěžovateli při vyšetřování incidentů v minulosti a neochotou či neschopností zaručit stěžovateli osobní svobodu, nedotknutelnost obydlí a bezpečí.

Stěžovatel taktéž pociťoval nátlak ze strany muslimského obyvatelstva, které jej výhrůzkami a násilím donutilo opustit zemi původu. Má obavy, že v případě návratu do země původu by toto násilí pokračovalo, aniž by byly státní orgány ochotny mu zamezit. Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť se považuje za pronásledovaného z důvodu vyznání (křesťanského) a národnosti (ukrajinské). Rozpory ve výpovědích stěžovatele před žalovaným jsou způsobeny dobou, která od popisovaných událostí uplynula, navíc se jedná o stresující zážitky. Několikrát měl použít nesprávný výraz, což vedlo k mylné interpretaci jeho výpovědi. Nelze však považovat jeho výpovědi jako celek za nevěrohodné. Je možné, že matka stěžovatele má problémy s muslimským obyvatelstvem i po jeho odjezdu ze země původu - stěžovatel je s ní v kontaktu jen sporadicky a nezná tedy v tomto směru žádné bližší informace. Domnívá se, že splňuje podmínky alespoň pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu mu hrozí ponižující zacházení představované dlouhodobým psychickým nátlakem a násilnými i slovními útoky kvůli náboženskému vyznání, kterým nejsou místní orgány schopny efektivně zabránit. Na závěr požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že se nemůže zabývat tvrzením stěžovatele, že jeho matka snad může mít problémy s muslimským obyvatelstvem, jehož záměrem je získat jejich rodinný dům, i poté co stěžovatel opustil zemi původu, neboť se jedná o novou skutečnost, kterou mohl stěžovatel vznést již v řízení před krajským soudem, avšak neučinil tak. Vznášení nových skutečností do řízení o kasační stížnosti je dle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatelky je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Námítky stěžovatele lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se týkají právního posouzení otázky naplnění důvodů pro udělení azylu dle § 12 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že základem pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou tvrzení žadatele, která mohou být relevantní pro

přiznání mezinárodní ochrany. Sám žadatel zpravidla nedisponuje dostatečnými možnostmi svá vlastní tvrzení prokázat, proto postačuje, pokud věrohodně vypovídá o existenci důvodů týkajících se jeho osoby, které jsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Je pak na správním orgánu, aby bez jakýchkoliv pochyb vyvrátil tvrzení žadatele zpravidla prostřednictvím informací o zemi původu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Pokud jde o posuzování věrohodnosti tvrzení stěžovatele, činí se tak srovnáním skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, resp. ve vlastnoručně psaném prohlášení, stejně jako skutečností jím vyslovených v pohovoru (srov. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40).

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovorech vzájemně si odporující tvrzení ohledně jednotlivých útoků ze strany soukromých osob, jichž měl být terčem, stejně jako ohledně skutečností, zda vyhledal ochranu u státních orgánů po těchto útocích. Jedná se přitom o tvrzení, která jsou klíčová pro posouzení žádosti z hlediska naplnění předpokladů pro udělení azylu. Stěžovatel sám ve správním řízení popřel správnost své předchozí výpovědi, následně vzniklé rozpory nedokázal jakkoliv vysvětlit (viz str. 21 - 22, resp. str. 87 - 88 správního spisu). Stěžovatelova tvrzení nelze ve smyslu shora cit. judikatury považovat za natolik věrohodná, že by na jejich základě bylo lze učinit úsudek o tom, že byl pronásledován ze strany soukromých osob z náboženských důvodů či že mu nebyly státní orgány schopny poskytnout ochranu. Za této situace nezbývá než odkázat na Výroční zprávu o svobodě vyznání za rok 2006, založenou ve správním spise, dle níž v zemi existuje náboženská svoboda, k níž přispívají přátelské vztahy mezi jednotlivými náboženskými skupinami (str. 2 - 3 cit. zprávy, str. 48 - 49 správního spisu). Ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2005, která je taktéž součástí spisu, vyplývá, že sice existovaly zprávy o diskriminaci občanů, kteří nenáleží k etnickým Kyrgyzům, a etničtí Rusové vyjadřovali po svržení Akajejovy vlády obavy z kyrgyzského nacionalismu, nebyly však zaznamenány žádné případy násilností mezi etniky (str. 26 cit. zprávy, str. 58 správního spisu).

Nejvyšší správní soud již ve srovnatelné situaci judikoval, že „[o]becné tvrzení o pronásledování z národnostních důvodů [zde: ruská národnost v Kazachstánu], bez prokázání existence takového pronásledování, navíc za situace, kdy se stěžovatelka účinně neobrátila se svými problémy na domovské orgány, ostatně toto pronásledování ani neprokázala a stejně tak nevyplývalo z relevantních dokladů o domovské zemi stěžovatelky“, nelze podřadit pod zákonem stanovené azylové důvody (rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, srov. též rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58). Vzhledem k nevěrohodným tvrzením stěžovatele ohledně postupu státních orgánů po nahlášení útoků stěžovatelem (resp. nejasnostem, zda vůbec útoky byly nahlášený) ani vzhledem k informacím o zemi původu není prokázáno, že by státní moc nebyla schopna efektivně potírat tyto negativní jevy. Stěžovatel naopak během správního řízení uvedl, že nebyl žádným způsobem nucen k přestupu na islám, ani mu nebylo bráněno v praktikování pravoslavlí dle jeho vůle (viz str. 22 správního spisu).

Pokud jde o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, je třeba vycházet z toho, že tvrzení stěžovatele ohledně hrozby útoků ze strany soukromých osob po návratu do země původu jsou nevěrohodná. Ve vlastní rukou sepsaném prohlášení stěžovatel uvádí jako důvod hrozbu fyzické likvidace (str. 11 správního spisu, český

překlad viz č. 12 správního spisu), při pohovoru vysvětlil, že sousloví fyzická likvidace použil nesprávně, měl na mysli obtěžování ze strany soukromých osob (str. 21 tamtéž). Za nevěrohodné je potřeba považovat taktéž tvrzení stěžovatele, že mu státní moc není schopna poskytnout ochranu (viz rozpory ve stěžovatelově příběhu zmíněné výše). Žalovaný proto nepochybil, pokud při absenci konkrétních věrohodných tvrzení o hrozbě závažné újmy ověřil na základě shromážděných informací o zemi původu, že není naplněn žádný z důvodů pro udělení doplňkové ochrany (obdobně ve vztahu ke Kyrgyzstánu v poslední době usnesení NSS ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Azs 60/2008 - 48).

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky; krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť dle § 32 odst. 5 zákona o azylu je kasační stížnosti podané ve věci mezinárodní ochrany přiznán odkladný účinek ze zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla ustanovena pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Barbora Leiterová. Jí zdejší soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, odměnu ve výši 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, na celkovou částku 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu